

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Der er så mange ordførere, der ikke kan forstå rækkefølgen; jeg må oplyse, at den er vedtaget på et sekretærmøde, hvor samtlige partier har haft deres tingsekretær til stede. Det er dér, man bliver enige om rækkefølgen, så det må altså falde tilbage på de enkelte partier selv.

Men så en kort bemærkning til det ærede medlem fra Fælles Kurs, hr. Jørgen Tved. Jeg mener, at den tale, hr. Jørgen Tved lige har holdt, er medvirkende til at skabe angst, til at skabe utryghed, og det gør man helt bevidst, hvor der ikke er nogen grund til at nære angst og utryghed. Man snakker om risiko for omkomne, på trods af at der er en analyse, der meget klart fortæller, hvad det værst tænkelige uheld vil betyde. Det vil betyde, at der ikke er en eneste, der omkommer. Og det værst tænkelige uheld, står der, vil indtræde én gang i løbet af 2,5 millioner år.

Og så siger jeg – og det tror jeg også de fleste andre mennesker gør –: hvad betyder det? Ja, det betyder, hvis vi går tilbage til år 0 – det var, da Kristus blev født – og tænker os, at Kemisk Værk Køge i år 0 havde startet den produktion, de nu starter om en måneds tid, og så havde produceret op gennem vikingetiden, da Gorm den Gamle levede, i Middelalderen, da Niels Juel vandt slaget i Køge Bugt og helt frem til 1987, hvis de havde produceret gennem de halvfjerds generationer, så ville risikoen for, at der var sket ét eneste uheld, være én tusindedel. Det vil sige, at man skulle have placeret 1.000 Kemisk Værk Køge i år 0, og de skulle alle sammen have produceret gennem 70 generationer, og så ville der rent statistisk være ét af disse værker, hvor der var sket ét uheld én gang, måske i Middelalderen, måske i dag. Og det ene uheld ville ikke have medført, at der var et eneste menneske, der var omkommet. Det er risikoen.

Risikoen for, at der styrter et fly ned her midt i salen, er hundrede gange større, men det tror jeg de fleste lever med rimeligt afslappet.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Om man snakker jysk i København, det kan vel snart være lige meget.

Men jeg har et par spørgsmål. Nej, jeg har kun ét spørgsmål, og det er til justitsministeren, for vi ved jo, hvilket ærinde hr. Jørgen Tved går, så det kan være lige meget.

Men jeg vil gerne have justitsministeren til fra denne talerstol at bekræfte, at der er lige så lidt risiko ved at bo i Køge, som der er ved at bo i Staby, hvor jeg bor, for sådan som hr. Jørgen Tved fremlagde det, så var de mennesker, der bor i Køge, udsat for en dødelig trussel, og hvis det er rigtigt, skal vi selvfølgelig have noget gjort ved det. Men jeg har altså mine tvivl, og derfor vil jeg gerne bede justitsministeren, om han kunne bekræfte, at det ikke er mere risikabelt at bo i Køge end andre steder i kongeriget.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det er foranlediget af hr. Helge Adam Møllers indlæg. Jeg tror ikke, at statistik og beregninger om vikingetid og alt muligt andet interesserer borgerne i Køge. Det, der interesserer, det er, hvad konsekvenserne af det værst tænkelige uheld er, og dér vil jeg godt henvise til og citere fra Arbejdstilsynets vurdering. Det er det, der er interessant. De andre tal er ikke interessante, fordi det kunne jo statistisk set også ske i morgen, hvis det endelig var.

Der står i Arbejdstilsynets og Arbejdsmiljøinstituttets tilkendegivelser, at det af vurderingen fremgår, at de to stoffer er meget giftige – det er så også til hr. Jørgen Tved, som vil sørge for, at der sker nogle ting andre steder, hvor man har tilsvarende stoffer – men de er ikke mere giftige end andre beslægtede stoffer, som allerede anvendes i meget store mængder i dansk industri og håndværk. Og det vurderes, at risikoen, konsekvenserne af det værst tænkelige uheld, ikke er det, som man første gang fik at vide igennem en Risørapport.

Det er denne usikkerhed, det er de forskellige oplysninger, der skaber bekymringen hos borgerne, og det kan jeg godt forstå. Det er et reelt problem, som vi også må beskæftige os med her.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Ja, nu kunne jeg jo næsten fristes til at sige, at man ikke behøver at arbejde på en kemisk virksomhed for at blive miljøskadet; det kan man også blive andre steder.